

Arrest

nr. 211 878 van 5 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, maar geboren in het Iraanse Arak. U bent Hazara en uw familie is afkomstig uit de Afghaanse provincie Maidan Wardak, district Behsood I, regio Tezak, dorp Dashte Bala.

35 jaar geleden zijn uw ouders Afghanistan ontvlucht omwille van de algemene veiligheidssituatie, veroorzaakt door de kuchi's en de taliban. Hun huizen werden geplunderd, mensen werden aangevallen en vrouwen werden verkracht. Op vier- of vijfjarige leeftijd bent u eenmaal met uw gezin vanuit Iran terug naar uw regio van herkomst gegaan, maar omdat het er nog steeds onveilig was, zijn jullie zich

opnieuw in Iran komen vestigen. Afgaanse vluchtelingen hebben het in Iran echter niet makkelijk. U vluchtte weg uit Iran omdat u gevochten had met twee Iraniërs die uw zus wilden meenemen. U vreest er de autoriteiten sindsdien.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u de kuchi's die het gemunt hebben op personen die het sjiiitische geloof aanhangen.

U besloot Iran te verlaten uit vrees te worden gedeporteerd naar Afghanistan. Op 8 september 2015 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van uw Afgaanse vluchtelingenkaart in Iran neer en medische documenten uit België die uw psychische gemoedstoestand weergeven.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het administratief dossier en de neergelegde medische verslagen blijkt immers dat u psychologische problemen heeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Er werd een aangepast lokaal voorzien en er werd een aangepast persoonlijk onderhoud georganiseerd door een ervaren Protection Officer die u tijdens het persoonlijke onderhoud meermaals vroeg hoe u zich voelde en of u het persoonlijk onderhoud wenste verder te zetten (CGVS, p. 3, 7, 11, 12, 16). Ook bevestigde u op het eind van uw onderhoud alle vragen goed begrepen te hebben en ook de tolk goed verstaan te hebben (CGVS, p. 20).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut u niet kan worden toegekend omdat u geen concrete elementen aanvoert waaruit kan blijken dat u een gegronde vrees voor vervolging zou hebben bij uw terugkeer naar Afghanistan.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 2 oktober 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, die aantoonde dat u 25 september 2015 een leeftijd heeft die hoger ligt dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Naast uw valse verklaringen betreffende uw leeftijd moet worden opgemerkt dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt over het enige document dat u neerlegt ter staving van uw identiteit. U bevestigt uitdrukkelijk dat u de door u neergelegde Amayeshkaart daadwerkelijk gebruikte in Iran (noties persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 08.03.2018, p. 8). U verklaart daarnaast dat deze kaart ook uw meest recente was die u bij zich had en u deze had verkregen vijf of zes maand voor uw vertrek in de zomer van 2015 (CGVS, p. 8-9). U verdraait echter uw antwoorden over het door u neergelegde document wanneer u geconfronteerd wordt met de vaststelling dat dit document een geplastificeerde kopie lijkt te zijn (CGVS, p. 10). De info in het dossier toont duidelijk aan dat de door u neergelegde kaart in harde plastic wordt uitgegeven. Uw antwoord hierop is dat deze kaart daadwerkelijk een kopie is, omdat de originele verloren is geraakt met de post nadat u na een ruzie overgeplaatst was van opvangcentrum in België (CGVS, p. 10). Geconfronteerd dat deze verklaringen nog steeds niet stroken met uw eerdere uitleg dat u met dit formaat ook in Iran hebt rondgelopen, zegt u dat dit geen probleem vormt. Omdat de originele uit harde plastic bestaat en de kans daardoor groter is dat deze stuk gaat, maken mensen een kopie, zegt u. De veiligheidsdiensten vinden dat helemaal niet erg, voegt u toe (CGVS, p. 10). Naast uw incoherente verklaringen lijkt het echter onwaarschijnlijk dat de Iraanse veiligheidsdiensten Afgaanse vluchtelingen met kopieën van Amayeshkaarten zonder probleem zouden laten verderlopen in Iran, wetende dat er heel wat vluchtelingen zijn die niet geregistreerd zijn en die na controle gedeporteerd worden. Uw ongeloofwaardige verklaringen over het enige door u neergelegde identiteitsbewijs doen afbreuk aan uw geloofwaardigheid inzake uw voorgehouden identiteit en profiel en aan uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België.

Ondanks uw verklaringen dat u steeds in Iran heeft gewoond (CGVS, p. 4), moet worden opgemerkt dat u geen duidelijkheid wenst te verschaffen over uw netwerk in Afghanistan en meer bepaald in Behsood I, provincie Maidan Wardak. Nochtans werd u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk

gewezen op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2). Zo haalt u aan dat uw beide broers vaak naar Afghanistan terugkeren om drugs te gebruiken (CGVS, p. 3-4). U haalt daarbij aan dat ze naar uw regio van herkomst terugkeren voor een week, twee weken tot maximum drie maand. Gevraagd waar ze in die tijd verblijven, zegt u niet te weten wat ze er doen, maar dat u denkt dat ze er drugs gebruiken (CGVS, p. 5). Gevraagd in welk huis ze daar dan verbleven, zegt u het niet te weten, maar dat ze er wel een huren. Uitgenodigd wat meer te vertellen over hun verblijf in Afghanistan, zegt u kortaf dat ze in Iran heel hard werken en met het geld naar Afghanistan gaan. Ook voegt u toe dat ze naar andere plaatsen gaan zoals Herat, maar meestal naar Tezak (CGVS, p. 5). U verklaart zelfs niet te weten hoe ze van de grens van Iran naar Maidan Wardak trokken, omdat ze u niets wilden vertellen en u door hen werd geslagen (CGVS, p. 20). Het lijkt echter weinig geloofwaardig dat uw broers u nooit meer informatie zouden hebben willen geven over hun reizen naar jullie plaats van origine en dat ze u zouden slaan louter omdat u meer informatie zou willen krijgen over de plaats waar uw ouders en voorouders vandaan zouden komen. Het heeft er dan ook alle schijn van dat u zo weinig mogelijk informatie wenst te geven over hun verblijfplaatsen in Afghanistan en hun netwerk aldaar. Deze vaststelling wordt versterkt wanneer een blik wordt geworpen op uw Facebookpagina (zie dossier). Naast tal van vrienden die woonachtig zijn in Europa en Iran, blijkt u ook vrienden te hebben die in Afghanistan woonachtig zijn, en zelfs tal van vrienden die afkomstig zijn uit Kabul en er wonen en werken. Dat u dan ook over geen enkele band of netwerk meer zou beschikken in Afghanistan kan niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Hoewel niet wordt getwijfeld dat u daadwerkelijk in Iran heeft gewoond, blijkt uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw netwerk in Afghanistan als over uw verblijf in Iran tot het moment van uw vertrek naar Europa. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Uw bemerking dat u meer risico zal lopen in Behsood als elke andere Hazara omdat u in Iran bent opgegroeid, een ander accent heeft en een andere mentaliteit heeft, kan dan ook niet weerhouden worden (CGVS, p. 18). Zoals eerder aangehaald slaagden uw broers er zonder problemen in steeds naar Afghanistan terug te keren en hebt ook u nagelaten een duidelijk zicht te geven op uw daadwerkelijke verblijfplaatsen voor uw komst naar Europa en uw netwerk waarop u kan steunen bij een terugkeer naar Afghanistan.

Er dient te worden aangestipt dat uw vrees voor vervolging beoordeeld moet worden ten opzichte van uw land van nationaliteit, met name Afghanistan (noties persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 08.03.2018, p. 4). De problemen die u had in Iran omwille van uw zus (CGVS, p. 18) kunnen bijgevolg niet in rekening worden genomen bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging. Dit strookt met wat geweten is over de situatie van Afghanen in Iran maar zegt niets over een vrees ten aanzien van Afghanistan.

Gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar Afghanistan, stelt u dat u als sjiïet zult worden gedood door de soennieten en meer bepaald door de Kuchi's. U vreest zich te moeten bekeren tot het soennisme en zich te moeten aansluiten bij de taliban (CGVS, p. 17). Persoonlijk vreest u echter niemand, u vreest enkel te worden gedood omwille van uw geloof (CGVS, p. 17). Geconfronteerd dat de stelling dat Afghanistan heel wat sjiïeten telt, en of die dan allemaal een vrees op vervolging hebben, antwoordt u dat dit afhankelijk is van de regio en uw regio van herkomst onveilig is (CGVS, p. 17). U verwijst naar een incident van zeven of acht jaar geleden in het district Maidan Shar. Gevraagd waarom u denkt dat uw district Beshood onveiliger is dan een andere regio, kunt u dit echter niet staven met een voorbeeld en zegt u dit niet te weten (CGVS, p. 17 & 18). Het aanhalen van één incident veroorzaakt door Kuchi's in een ander district volstaat niet om aan te tonen dat er in uw hoofde daadwerkelijk een persoonlijke, gegronde vrees op vervolging volgens de Conventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke. Bijgevolg kan er niet aangenomen worden dat u omwille van de aanwezigheid van Kuchi's in uw regio nood aan internationale bescherming heeft. Bovendien moet hieraan worden toegevoegd dat in het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's en andere shia's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiïeten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar uw religie slaagt u er allerm minst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiïtisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort.

Tot slot haalt u aan bij terugkeer te zullen moeten dienen als Bacha Bazi (CGVS, p. 18). Opnieuw kan u deze vrees niet concreet maken. U zegt enkel dat u, omwille van uw lang verblijf in Iran, geen mensen kent en niet weet wie er te vertrouwen is waardoor deze misbruik van u zullen maken (CGVS, p. 19). Mannen zouden dit bij uw neef geprobeerd hebben, zo zegt u. Naast de eerder gedane vaststelling dat u geen zicht biedt op uw netwerk in Afghanistan, en u dus wellicht wel mensen kent, moet ook worden opgemerkt dat u deze vrees niet heeft aangehaald tijdens uw interview bij de DVZ, wanneer werd gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar uw geboorteland (vragenlijst CGVS, d.d. 20 mei 2016, vraag 4 & 5). Deze omissie doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van deze geuite vrees. Bovendien bevestigt objectieve informatie dat het vooral minderjarigen zijn zonder baardgroei die gerekruteerd worden om te dienen als Bacha Bazi. Dat u, een volwassen man, een uitverkorene Bacha Bazi zou zijn, is dan ook allerminst geloofwaardig. Deze blote bewering kan er evenmin toe leiden dat u persoonlijk bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging hebt of zal hebben zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak

regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hiqa-i Awali Behsud en Markazi Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Behsoud en hierbij verwijst naar uw accent en andere mentaliteit (CGVS, p. 18) dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u lang in Iran hebt verbleven maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen verhogen.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw vluchtelingenkaart werd eerder reeds besproken om uw ongeloofwaardigheid aan te tonen. Uw medische attesten tonen aan dat u met psychische problemen kampt, maar zeggen evenmin iets over uw vrees ten opzichte van Afghanistan. Er moet namelijk worden opgemerkt dat uw psychische problemen niet gespecificeerd worden in deze documenten. Er wordt enkel in gealludeerd dat u geestelijke verdovingsmiddelen had ingenomen en met gedragsstoornissen kampt. Er dient te worden opgemerkt dat deze psychische problemen geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw psychische problemen kunnen dan ook niet verklaren waarom u ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd betreffende uw netwerk in Afghanistan en uw enige identiteitsbewijs dat u neerlegde ter staving. Deze documenten zijn dan ook niet van dien aard dat zij de vaststellingen van de Commissaris-generaal kunnen weerleggen. Medische en/of economische problemen op zich ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij

de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze gemotiveerd wordt waarom aan verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. Meer bepaald wordt gemotiveerd dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde leeftijd en zij derhalve niet als een minderjarige kan worden beschouwd; (ii) verzoekende partij incoherente en onaannemelijke verklaringen aflegt over het enige document dat zij neerlegt ter staving van haar identiteit, met name haar *Amayeshkaart*; (iii) verzoekende partij geen duidelijkheid verschaft over haar netwerk in Afghanistan en meer bepaald in Behsood I, provincie Maidan Wardak, dit in weerwil van de op haar rustende medewerkingsplicht; (iv) verzoekende partij haar bewering dat zij meer risico zal lopen in Behsood dan elke andere Hazara omdat zij in Iran is opgegroeid, een ander accent heeft en een andere mentaliteit heeft niet aannemelijk maakt nu haar broers ook zonder problemen steeds naar Afghanistan terugkeerden en zij bovendien geen duidelijk zicht biedt op haar daadwerkelijke verblijfplaatsen voor haar komst naar Europa en het netwerk waarop zij kan steunen bij een terugkeer naar Afghanistan; (v) zij op geen enkele wijze aantoonst dat er voor haar persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat zij het sjiiitisch geloof aanhangt of tot de groep van de Hazara's behoort; en (vi) zij evenmin *in concreto* aantoonst dat zij, een volwassen man, bij terugkeer zal moeten dienen als *Bacha Bazi*. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanbrengt die van aard zijn voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.5. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat haar broers haar niets wilden vertellen over hun reizen naar Afghanistan omdat zij vreesden dat verzoekende partij, gelet op haar (mentale) gezondheidstoestand, dit zou doorvertellen of zou vragen om mee te mogen gaan, bemerkt de Raad vooreerst dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat haar psychische problemen pas begonnen zijn na haar vertrek uit Iran (administratief dossier, stuk 22, verklaring DVZ, vraag 32; administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 7). Bovendien houdt het geen steek dat haar broers haar blijkbaar wel zouden vertellen dat ze naar Afghanistan gingen omdat ze daar drugs van goede kwaliteit konden verkrijgen en tevens vertelden in welk dorp zij meestal bleven – meer bepaald het dorp Dashte Bala (Tezak, Behsood), het dorp waar de familie vandaan komt – maar dan niet meer *in concreto* zouden willen vertellen over hun reizen naar hun plaats van origine. De Raad concludeert dan ook samen met verwerende partij dat het er alle schijn van heeft dat verzoekende partij zo weinig mogelijk informatie wenst te geven over de verblijfplaatsen van haar broers in Afghanistan en hun netwerk aldaar.

De Raad duidt er in dit verband nog op dat in de bestreden beslissing tevens wordt vastgesteld dat uit de Facebookpagina van verzoekende partij blijkt dat zij, naast tal van vrienden die woonachtig zijn in Europa en Iran, ook vrienden blijkt te hebben die in Afghanistan woonachtig zijn, en zelfs tal van vrienden die afkomstig zijn uit Kabul en er wonen en werken. Verzoekende partij laat deze motivering volledig ongemoeid waardoor deze dan ook onverminderd overeind blijft. De bewering van verzoekende partij dat zij over geen enkele band of netwerk meer zou beschikken in Afghanistan komt dan ook allerminst geloofwaardig over.

2.2.6.1. Verder onderstreept verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij wel degelijk een vrees heeft ten aanzien van de Kuchi's, dit temeer zij niet opgegroeid is in Afghanistan, maar in Iran. Verzoekende partij duidt erop dat deze problemen met de Kuchi's de reden waren voor het vertrek van haar familie naar Iran, en dit tot tweemaal toe. Waar verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat zij haar vrees dienaangaande niet aantoonde aangezien zij slechts één incident kon vermelden veroorzaakt door de Kuchi's, meent verzoekende partij dat hiermee volledig voorbijgegaan wordt aan het feit dat zij sinds haar vier of vijf jaar in Iran heeft gewoond. Zij kan dan ook niet op de hoogte zijn van problemen die sindsdien hebben plaatsgevonden in Afghanistan. Bovendien blijkt uit informatie dat Hazara's in de provincie Wardak worden vervolgd door Kuchi's (bijlage 8 van het verzoekschrift).

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij in verband met de vrees van verzoekende partij om gedood te worden door de Kuchi's terecht het volgende motiveert: *"Gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar Afghanistan, stelt u dat u als sjiïet zult worden gedood door de soennieten en meer bepaald door de Kuchi's. U vreest zich te moeten bekeren tot het soennisme en zich te moeten aansluiten bij de taliban (CGVS, p. 17). Persoonlijk vreest u echter niemand, u vreest enkel te worden gedood omwille van uw geloof (CGVS, p. 17). Geconfronteerd dat de stelling dat Afghanistan heel wat sjiïeten telt, en of die dan allemaal een vrees op vervolging hebben, antwoordt u dat dit afhankelijk is van de regio en uw regio van herkomst onveilig is (CGVS, p. 17). U verwijst naar een incident van zeven of acht jaar geleden in het district Maidan Shar. Gevraagd waarom u denkt dat uw district Beshood onveiliger is dan een andere regio, kunt u dit echter niet staven met een voorbeeld en zegt u dit niet te weten (CGVS, p. 17 & 18). Het aanhalen van één incident veroorzaakt door Kuchi's in een ander district volstaat niet om aan te tonen dat er in uw hoofde daadwerkelijk een persoonlijke, gegronde vrees op vervolging volgens de Conventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke. Bijgevolg kan er niet aangenomen worden dat u omwille van de aanwezigheid van Kuchi's in uw regio nood aan internationale bescherming heeft. Bovendien moet hieraan worden toegevoegd dat in het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's en andere shia's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiïeten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar uw religie slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiïtisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort."*

Uit de informatie die verzoekende partij bijbrengt ter staving van haar betoog dat Hazara's in de provincie Maidan Wardak vervolgd worden door Kuchi's (bijlage 8 van het verzoekschrift) blijkt geenszins dat er actueel sprake is van daadwerkelijke en veralgemeende vervolging door Kuchi's van Hazara's in de provincie Maidan Wardak. Bijgevolg volstaat het loutere feit Hazara te zijn en afkomstig te zijn uit de provincie Maidan Wardak niet om zich te kunnen beroepen op internationale bescherming. Waar zij het feit dat zij geen recent incident veroorzaakt door Kuchi's in haar district Behsood kan opnoemen wijt aan het gegeven dat zij in Iran verbleef en niet in Afghanistan, bemerkt de Raad evenwel dat haar broers nog regelmatig terugkeerden naar deze regio en haar vertelden over de veiligheidssituatie aldaar (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 16). Tevens blijkt uit haar verklaringen dat zij nog steeds contact heeft met haar broer(s) (gehoorverslag CGVS, p. 16). In dat licht kan het dan ook niet overtuigen dat verzoekende partij, die beweert dat haar district Behsood voor Hazara's onveiliger is dan een andere regio omwille van de aanwezigheid van Kuchi's aldaar, slechts één incident veroorzaakt door Kuchi's kan aanhalen dat bovendien in een ander district plaatsvond.

Ten slotte concretiseert verzoekende partij op geen enkele wijze hoe zij omwille van het loutere feit dat zij opgroeide in Iran een verhoogd risico loopt om problemen te kennen met Kuchi's. De Raad is van

oordeel dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij actueel omwille van de aanwezigheid van Kuchi's in haar regio nood heeft aan internationale bescherming.

2.2.7.1. Voorts betoogt verzoekende partij dat het voor Hazara's ook in het algemeen niet veilig is in de provincie Wardak. Verzoekende partij voegt dienaangaande als bijlage bij haar verzoekschrift informatie toe waarin gesteld wordt dat Hazara's gediscrimineerd en vervolgd worden in Afghanistan, waaronder in Wardak (bijlagen 6-11).

2.2.7.2. De Raad stelt evenwel vast dat ook uit deze informatie (bijlagen 6-11 van het verzoekschrift) niet blijkt dat er actueel sprake is van daadwerkelijke en veralgemeende vervolging van Hazara's in Afghanistan en in het bijzonder in de provincie Maidan Wardak. Bijgevolg volstaat het loutere feit Hazara te zijn en afkomstig te zijn uit de provincie Maidan Wardak niet om zich te kunnen beroepen op internationale bescherming. Verzoekende partij dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er voor haar persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat zij tot de groep der Hazara's behoort, alwaar zij evenwel in gebreke blijft.

2.2.8.1. Verzoekende partij stelt vervolgens dat zij wel degelijk meer risico loopt in Behsood als elke andere Hazara omdat zij in Iran is opgegroeid, een ander accent heeft en een andere mentaliteit heeft. Waar verwerende partij in dit verband opmerkt dat haar broers er wel in slaagden om zonder problemen naar Afghanistan terug te keren om te besluiten dat zij niet aantoonde een hoger risico te lopen, meent verzoekende partij dat hiermee voorbijgegaan wordt aan haar zeer kwetsbare profiel, in het bijzonder haar (mentale) gezondheidstoestand.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat een loutere verwijzing naar haar (mentale) gezondheidstoestand niet kan volstaan om aan te tonen dat zij meer risico zal lopen in Behsood als elke andere Hazara, nu verzoekende partij door haar gebrekkige medewerking niet toelaat om op basis van haar verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van haar werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop zij in Afghanistan kan steunen.

2.2.9.1. Ten slotte bemerkt verzoekende partij nog dat zij lijdt aan een ernstige psychische problematiek. Zij verwijst desbetreffend naar de medische attesten die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 3-5). Uit deze attesten blijkt onder meer dat zij reeds werd opgenomen ter observatie in het kader van een collocatie. Tevens blijkt hieruit duidelijk dat zij niet zelfstandig kan leven en/of werken. Van verzoekende partij kan dan ook geenszins verwacht worden dat zij, met de medische problematiek waaraan zij lijdt, terugkeert naar Afghanistan – een land waar zij niets van kent en waar zij nooit langdurig verbleven heeft of gewoond – en er zich volledig alleen en zonder enige vorm van ondersteuning vestigt.

2.2.9.2. De Raad herhaalt vooreerst dat uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoekende partij geen duidelijk zicht biedt op haar daadwerkelijke verblijfplaatsen voor haar komst naar Europa en het netwerk waarop zij kan steunen bij een terugkeer naar Afghanistan. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij over geen enkele band of netwerk meer zou beschikken in Afghanistan. Hoe dan ook, de Raad duidt erop dat medische en/of socio-economische problemen op zich niet ressorteren onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Indien verzoekende partij een verblijfsmachtiging wenst te bekomen op basis van medische gronden dient zij hiertoe de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te volgen.

2.2.10. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hiqa-i Awali Behsud en Markazi Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Behsoud en hierbij verwijst naar uw accent en andere mentaliteit (CGVS, p. 18) dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reële risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u lang in Iran hebt verbleven maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reële risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reële risico

blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen verhogen.”.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die bovenstaande vaststelling dat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict weerleggen. De informatie die zij bijbrengt omtrent de algemene veiligheidssituatie in de provincie Wardak (bijlage 8 van het verzoekschrift) ligt immers volledig in dezelfde lijn als de informatie waarop bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in de Behsuddistricten van de provincie Wardak is gebaseerd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 24 en 25), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 8 maart 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat verzoekende partij door haar gebrekkige medewerking niet toelaat om op basis van haar verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van haar werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop zij in Afghanistan kan steunen, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Waar verzoekende partij verwijst naar het evenredigheidsbeginsel stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geen schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk maakt. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT